

HET SPEL MET DE HANDEN

EEN TWEELINGZIEL LIEFDE



CORINE VAN DELSEN

UITGEVERIJ U2PI

Het spel met de handen

© Uitgeverij U2pi BV (www.jouwboek.nl), Voorburg

1e druk oktober 2011

1e ebook versie oktober 2011

Titel: Het spel met de handen, een tweelingziel liefde

Auteur: Corine van Delsen

Druk: Centraal Boekhuis, Culemborg

Illustraties omslag:

Voorzijde: schilderij door Corine van Delsen

De figuren zijn de god Thot en de godin Sechat. Thot is de god van de wijsheid en van schrijvers. Godin Sechat heeft helderziende gaven, en kan plattegronden uitzetten. Zij werd altijd geraadpleegd wanneer er een nieuwe tempel gebouwd moest worden.

Achterzijde: foto door Corine van Delsen

Groepsfoto voor de pyramide van Cheops. De groep van mijn reis in 2008 staat in de vroege ochtend te wachten tot wij de pyramide binnen mogen voor een privé-bezoek. Het is 05.48 uur en achter ons staat een auto met brandende koplampen. De groepsleden worden in hun schaduwen op de onderste stenen van de Grote Pyramide geprojecteerd.

ISBN: 978-90-8759-217-2

NUR: 341

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

Het spel met de handen

Een tweelingziel liefde

Corine van Delsen

1992

Op een vroege ochtend ergens in het zojuist begonnen jaar 1992 moeten echt mijn gordijnen open.

Eigenlijk durf ik niet,

als om dit broze evenwicht niet te verstoren, niet de kerstlichtjes te doven, niet de lampen uit te schakelen, want de boodschap, daarnet door de telefoon, is nog onderweg om zijn plek in mijn systeem te vinden... mijn oren zijn nog steeds gespitst... hoewel de geluidsbron toch al lang is uitgeschakeld. De woorden zijn al ver voorbij de toegang, ze zijn al binnen en vallen als kiezelsteentjes naar beneden, rammelend op hun weg naar orde, naar een donsbed van geruststelling, want ik ben bang en bezorgd.

Soms is mijn behoefte aan licht zo groot... dan wil ik het licht van de dag graag mijn huis binnen laten. En terwijl ik de zware bruine velours gordijnen in mijn woonkamer opzij schuif, zijn er bewegingen op andere fronten, want plotseling overvalt mij een overweldigende vreugde.

Ik schrik er van.

Hoe intens kan zo'n vreugde zijn... midden in de angst om iemands leven. Schaamte is er, en ook zo'n vreugde. En binnen in die overweldigende vreugde hoor ik een grote stem resoneren...

“HET GAAT BEGINNEN.... HET GAAT BEGINNEN”

Ik snap hier niets van.

Oktober 1992

Het is kwart voor vijf in de middag, op zondag 4 oktober, als het vliegtuig van de ZAS, een Egyptische vliegmaatschappij, met een kwartier vertraging van Schiphol opstijgt. Er staat een El Al toestel aan een andere pier, maar dat zegt me niets. Nog. Toch raar, dat de geschiedenis je eigen waarneming zo kan inhalen. Waarnemingen zonder aanhangend kaartje:

“...en dit is ...?”

... Wordt later ingevuld..!

Aan de vooravond van deze reis besef ik rafelig, dat ik niets van mijn toekomst weet, iets dat ik me herhaaldelijk realiseer aan het begin van een reis ... wat voor gebeurtenissen vullen deze komende weken? Wat weet ik... over drie weken?

Het is twee uur later... kwart voor zeven... aan het begin van de avond – ik sta te wachten voor de toiletten in het vliegtuig - , wanneer ik plotseling iets gewaarword en het heeft de kleur van ‘er is iets gebeurd’.... Ik koppel dit vage gevoel aan de gemoedstoestand van een zieke vriend, die mij deze reis gaat missen, maar ik zet het van me af, de eerste weken hoor ik toch niets over en uit Nederland. Daarover moet ik maar niet nadenken.

Uren later tijdens de daling boven Cairo heb ik een merkwaardige sensatie, een gedachte meer:

‘... ik kom thuis... dit hier is mijn thuis....!’ Hè?

Het is een cursieve fluistering van mijn ziel, die zich met transparante oren laat horen... en de woorden komen telkens uit een bron, die ik nauwelijks ken, en die me toch zo vertrouwd is, maar die mijn aardse gedaante ook schokt tot op het bot. Ik ben hier nog nooit geweest en toch zegt een ‘ik’-kig iets, dat ik nu thuis kom.....!?! Nee, ik snap nog niets van die eerste voorbeelden van de verschillen tussen mijn aardse ik en mijn ziel.

In het vliegtuig zit Luciën, mijn man, bij het raampje en hij merkt op, dat in het verkeer van Cairo allemaal lichtjes aan en uit gaan. Later horen we, dat automobilisten benzine sparen door ‘s avonds niet de hele tijd hun koplampen te gebruiken... het zijn de eerste eigenaardigheden van Cairo, die ons opvallen.

Het is druk op de luchthaven van Cairo. We worstelen ons door de visumaanvraag, het geldwisselkantoor en de douane, en dan staat daar de reisleidster. Zij is een Nederlandse vrouw, woont in Egypte en is met een Nubische man getrouwd. Ik vind haar sprekend op mijn lievelingsnichtje lijken, het nichtje dat ik al jaren niet gezien heb, en die ik hier nu weer

lijk te ontmoeten in deze Egyptisch-Nederlandse vrouw. Ik ben hier nog maar net, maar de ene schok volgt op de andere.

We zijn moe, het is laat in de avond en in Egypte zijn we nog een uur verder in de tijd (dat laatste is altijd een ingewikkelde kwestie... hoe druk ik me goed uit... het is hier vroeger... of is het hier juist later..... maar de uren hebben een hoger getal... hmmm, deze uitspraak maakt het geheel nog niet duidelijker, geloof ik). Eindelijk kunnen we naar ons hotel. Onze kamer is op de negende etage. Door de duisternis buiten kunnen we niet veel door de ramen zien.

maandag 5 oktober 1992. Ik schuif de gordijnen open. En daar... vlak voor ons hotel... stroomt de Nijl. Ik word stil van ontroering, en dat is opmerkelijk. Zo vaak al heb ik in films en op foto's de Nijl gezien... zonder enige ontroering... gewoon.... een rivier.... tweedimensionaal... Zou dat het verschil zijn? De dimensies? Nu vind ik dit beroemde oude water PRACHTIG!

Wanneer we wat verlaat aan het ontbijt komen, zit bijna iedereen al aan tafel. Er is voor ons geen plaats, en ik voel me wat buitengesloten en kwetsbaar. Dus ook mijn kinderangsten en neuroticismen beginnen nu naar boven te komen. Wat is dit hier voor wereld?

De Egyptische gids komt naar het hotel, hij heeft een onuitsprekelijke naam. Het programma zegt, dat we vandaag de Koptische Kerken gaan bezoeken in het oude stadsdeel van Cairo. Ik merk, dat ik het in het Engels gehouden verhaal van de gids maar slecht kan volgen, tot me duidelijk wordt, dat hij de P niet kan zeggen en daarom een B uitspreekt, wat hij gemeen heeft met zijn landgenoten. Verder let ik niet zo op hem, hij heeft de neutrale anonimiteit van gidsen in het buitenland. Ik kijk telkens naar de reisleidster, ik vind haar mooi. Haar haren hebben dezelfde kleur als die van mijn nichtje. Die haarkleur brengt me naar oude herinneringen en naar verlangen om mijn nichtje weer te zien.

In de middag is er geen programma, en zijn we vrij om te doen wat we willen. Wat zullen we eens gaan doen, wij tweeën in deze grote vreemde stad? We kennen nog nauwelijks iemand van de groep en zien ook niemand van hen in het hotel en dus gaan Lucien en ik samen. Toch maar een taxi nemen en niet lopen; we laten ons in het centrum afzetten.

We voelen ons onwennig in het centrum van de hoofdstad van dit Afrikaanse land. Het ruikt anders, de mensen zijn anders, alles is anders... hun huidskleur, hun kleding, hun taal. We worden aangesproken door een hardnekkig vasthoudende Egyptenaar, die onze eerste afhoudpogingen niet serieus neemt, en de latere ook niet, en die ons blijft uitnodigen om nu mee te gaan, om de parfumzaak van zijn neef-broer-buurman-whatever te bezoeken.

'Bij toeristen moet je volhouden' is het adagium. En dan komen we in een parfumzaak terecht, waar we uren doorbrengen met beleefdheden, rituelen, parfums ruiken en praten en handelen en hibiscus theedrinken in die Egyptische sfeer, die me steeds aangener begint te worden.

Natuurlijk... we kopen parfum. De eerste aanbieding om grote flessen van tweehonderd gulden (omgerekend naar onze nieuwe munt: 90 euro) per stuk aan te schaffen, weten we af te slaan... het worden goedkopere. Terug in het hotel vertellen onze groepsgenoten Serafine en Arjen precies hetzelfde verhaal. En dit is of een vreselijk groot toeval, aangericht door het universum, om ons op één of ander spoor te zetten of een maat voor de omgangsvormen van Egyptenaren met toeristen in het centrum van Cairo. We weten het nog niet.

's Avonds tijdens het diner vertelt een groepslid over haar telefoongesprek naar Nederland, waarin zij hoorde, dat gisteren het vliegtuig van El-Al op de Amsterdamse Bijlmer is neergestort. We zijn geschokt. Wat meespeelt is het besef, dat wij tussen de rampen van zaterdag, toen een toestel op Schiphol een noodlanding moest maken en klapbanden kreeg, en van zondagavond met het El-Al toestel, zijn doorgevlogen. Er wordt gezegd, dat er honderden doden zijn.

dinsdag 6 oktober 1992. We blijven nog in Cairo vandaag en bezoeken de Citadel met de Moskee van Mohammed Ali. De moskee is prachtig, rijk, groots, en ik val vooral voor de grote lampen, hangende cirkels van gloeilampen, enorme gevaarten, meters in diameter, en vele kroonluchters. Het lopen over de dikke tapijten geeft een aangenaam soort ruis in mijn oren, wat ik als kind al had, toen ik voor het eerst op de hoge hakken van mijn moeder buiten op straat liep om een brief te posten, met de klikklakgeluiden als teken van een vroeg, eigenlijk nog verboden genot.

De gids noemt op verzoek nog eens zijn onuitsprekelijke naam. We gaan op weg naar het Egyptisch museum en in de tuin krijgen we alvast een uitleg over wat er in het museum te zien is.

"hoe heet je ook weer?", vraagt de groep weer.

"wie weet het?", vraagt de gids.

"ik", zeg ik, eigenlijk wel trots op mijn fenomenale geheugen, "... Omar Hassan...". Hij lacht.

In de bus zitten we vrij vooraan en Omar Hassan gaat voor ons zitten. Hij vraagt me, hoe we gisteren onze vrij te besteden middag hebben benut en ik vertel hem van onze parfumervaringen. Zijn gezicht raakt me. Het is intelligent. Gevoelige mond. En die ogen...!

De gids gaat ons in de bus het verhaal van 'de kleine Mozes in het biezen mandje' vertellen, zoals het in de Kor'an staat opgetekend. Hij staat met zijn gezicht naar ons toe en gebruikt de microfoon. Ik luister met de halve aandacht, die een toerist voor het verhaal van zijn gids kan hebben en zonder veel erg kijk ik naar hem. Maar dan opeens is er weer zo'n gewaarwording... weer zo iets heel erg merkwaardigs... zoiets onbeschrijfelijk dieps, dat me nog jaren gaat bezighouden.

Plotseling zie ik iets, merk ik iets, en het beneemt me de adem. Het is totaal onverwacht. Vanuit het niets overvalt het me.

Er verandert iets in zijn gezicht....

In zijn gezicht... in de diepte... gaat de lamp van zijn ziel aan. Vanachter zijn ogen, zijn neus en zijn mond gaat het zachtjes gloeien. Ik zie zijn ziel... ik zie het onsterfelijke deel van hem... ik zie het deel, dat ik al eonen liefheb....

Maar dit zijn de woorden van veel later. Dit alles realiseer ik me op dat moment nog helemaal niet. Ik merk alleen de ruwe vorm van wat hier boven staat. Ik merk alleen het heftige gevoel rond mijn maagstreek, nou ja, mijn hart dan.

Het is de schok van plotseling stromende liefde...


'dreigende verliefdheid' noem ik die dan nog... , hoewel ik het woord verliefdheid eigenlijk ook wil schrappen. Die stroom komt in beweging, nu de dam is opengezet... herkenning heeft dit in gang gezet. Ik heb hem op de één of andere manier herkend. Ik zie de stroom van decimeters dik... onmiskenbaar. Ik kijk er naar zoals een verbaasd slachtoffer naar zijn maag kijkt die net met kogels is doorzeefd, en hij nog niet begrijpt, dat hij ten dode is opgeschreven.

Dit gebeurt me toch niet...? Verliefd...? Nee... dat wil ik echt niet... wat een cliché... dat kan ik helemaal niet gebruiken... mijn leven is al ingewikkeld genoeg.....

We rijden naar het terras van het Hilton-hotel voor de lunch, de gids is vertrokken. Het is zo druk op het terras, dat Lucien en ik maar ergens bij een tafeltje neervallen, omdat ik niet verwacht, dat we met de hele groep samen ergens kunnen zitten. Maar ik onderschat de inspanningen van onze reisleidster. De rest van de groepsleden gaat toch bij elkaar zitten na wat geschuif met stoelen.

"jullie zonderden je in het begin zo af van de rest van de groep", zegt Serafine later. De bestelling van ons tweeën wordt dan ook niet opgenomen, terwijl onze groep - zie ik in de verte - al zit te eten. De reisleidster regelt wat in het Arabisch, en dan kunnen wij ook lunchen.

HET SPEL MET DE HANDEN



Het spel met de handen is een verhaal met autobiografische accenten. Het verhaalt over een vrouw die in 1992 naar Egypte reist, samen met haar echtgenoot. Zij ontmoet daar allerlei mensen, die ze eigenlijk al lang lijkt te kennen. Er vinden merkwaardige gebeurtenissen plaats, vreemde toevalligheden, en de emoties zijn heftig en wisselen in sterke mate. Egypte verandert je voor altijd, leert zij hier.

Dit boek bevat een beschrijving van de gebeurtenissen in Egypte en de gevolgen daarvan op haar leven. Dan volgen een paar jaren van intense ervaringen, die verwerkt moeten worden waarvoor zij ruim de tijd neemt.

En dan komt de dag, dat zij opnieuw naar Egypte gaat, wat wederom een reis is, die diepe indruk maakt. Na die reis doet zij verslag van de ontwikkelingen in de vorm van telefoongesprekken en e-mails aan haar vriendin Serafine, en samen maken zij later opnieuw een reis naar Egypte, het land dat hen beide al jarenlang fascineert. Tijdens dit bezoek komen er diverse wijze mannen aan het woord. Daarna wordt de correspondentie tussen de vriendinnen voortgezet en komen er thema's aan de orde als verdriet, woede, destructiviteit en suicidaliteit, consequenties van het hebben van kinderen, jaloezie, achterdocht en verraad, en dat, wat nog aan de orde moest komen en nog genezen moest worden, komt in alle heftigheid boven. Het leven zelf biedt allerlei aangrijpingspunten, want door alledaagse gebeurtenissen of uitspraken kan altijd wel iets in je systeem blijven haken, waarop oude emoties getriggerd worden en uit het verborgene - waar ze lagen te wachten op opheldering - tevoorschijn komen, om zich te manifesteren en daardoor te genezen. Meningsverschillen worden in de e-mailcorrespondentie niet uit de weg gegaan.

Corine van Delsen studeerde geneeskunde aan de universiteit van Leiden en specialiseerde zich als psychiater. Zij werkte lange tijd in diverse psychiatrische ziekenhuizen, volgde een lange opleiding tot psychotherapeut en werkte later als psychiater en psychotherapeut in een vrijgevestigde praktijk in het rivierengebied. Al lange tijd is zij geïnteresseerd in spiritualiteit, herinneringen aan vorige levens, dromen en droominterpretatie, en intuïtieve ontwikkeling. Nu legt zij zich toe op schrijven, schilderen en beeldhouwen, en zij organiseert spirituele reizen voor geïnteresseerden naar Egypte.

Website: www.corinegypravel.nl

**Wilt u de papieren versie van dit boek bestellen?
Ga dan naar: www.jouwboek.nl/webshop**